

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja trikrat na teden, vtorek, četrtek in soboto, ter velja po pošti prejemam, za avstro-ogerske dežele ali v Mariboru s pošiljanjem na dom, za celo leto 10 gold., za pol leta 5 gold., za četr leta 2 gold. 60 kr. Za tuje dežele za celo leto 12 gold., za pol leta 6 gold., za četr leta 3 gold. 25 kr. a. v. — Za oznanila se plačuje od sesiriatopne petitevrste 6 kr. če se oznanilo enkrat tiska. 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača štampelj za 30 kr. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Mariboru, v koroški ulici hiša. šte. 220.

O PRAVNOSTI, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v tiskarni: F. Skaza in dr., v koroški ulici hiša št. 229

Jugoslovanstvo.

V zadnji številki smo poročali, da je belgradska občina pozvala tudi ljubljansko mesto, naj se udeleži slavnosti, katero bodo naši bratje Srbi praznovali 22. avgusta t. l. S tem so Srbi pozvali Slovence na udeležanje. Izrekli smo, kako se nam je treba odzvati. Že prej smo mi naznanjali drug shod 15. avgusta v Osijeku. O tem je bil na dotičen poziv tudi v naši „Matici“ govor, a udeležanje je bilo brez preudarka odbito, brez političnega premisleka, brez razlogov, kakor je samo pri našem čudnem Abdurritovstvu mogoče. Isto tako se bojimo, da bi utegnulo biti s povabilom, udeležiti se belgradske svetkovine proglašanja polnoletnosti kneza Milana, katera pa bode ipak morda svetovne pomembe, katera bode epoho naredila v jugoslovanski politiki, ki tudi na nas Slovence ne bode brez najvažnejega, največjega vpljiva, ker smo kljubu vsemu bedastemu in kratkovidnemu „domačinstvu“ vendar-le važen severni del jugoslovanstva, in imamo le kot del tega, in Slovanstva sploh, opravičenje smatrati se kot političen faktor, in ker nam le to daje pravi pogum vztrajati, ne obupati, v boji za pravo naroda!

Slovinci se torej moramo te svečanosti udeležiti; dolžnost je, da nekateri naši zastopniki idejo tja.

Mi v „Slovenskem Narodu“ smo bili pred leti prvi, ki smo nekako pri nas v mrtvilo zašlo idejo jugoslovanskega edinstva zopet ponovili. Nasledek dveh naših člankov je bil jugoslovanski shod v Sisku, takoj kasneje shod v Ljubljani in znani program jugoslovanski, decembra leta 1870. Naj nihče ne misli, da je bil oni shod brez vpljiva. Res je, da se je v navdušenji trenutka tačas naredilo nekoliko nepraktičnih sklepov, kateri se izvršili niso. Da se ne bodo, slutili smo že takrat. Ali pridobitev je velika v tem obziru, da se je bila naša rešilna ideja, želja po končnem zedin-

jenji barem avstrijskega jugoslovanstva, zopet oživila med narodom. V narodni politiki ne velja enozložnost, malobesednost prav nič; tu je treba ponavljati ravno isto, predno se oživi in okrepi. In v tem smislu je bil in je oni jugoslovanski shod važen in dobrodejen. Kdor na tanko opazuje tiho napredovanje naše politike, vidi, da se je ta ideja od tačas ne samo pri nas, temuč tudi pri naših južnih bratih ukrepila. Spoznava se važnost položaja Slovencev, spoznava se njih prizadevanje in nujna potreba da se ubranijo proti severnemu navalu. Saj smo čuli, da je v zagrebškem saboru dr. Makanec glasovaje proti adresi navajal za razlog to, da se s tem škoduje Slovincem, med tem ko i druga narodna stranka ne taji, da baš ukrepljenje in utrdjenje svoje zemlje hoče, da laglje v bodočnosti pomore tudi nam Slovincem, da se v dejanji začne zedinjevanje, kateremu moramo zdaj pota pripravljati.

Da ima jugoslovanski iztok veliko prihodnjost o tem so vsi nepristranski politiki edini. Dva najslavnejša narodno-gospodarstvena učenjaka sveta: prof. Stein na Dunaji in Amerikanec Carey sta se glede tega naravnost izrekla. Da bode pa močna, razvita država v neizmerno plodovitem slovanskem jugu velikansk upljiv imela na nas, da bode že iz nagona ohranjenja same sebe moralno in dejansko podpirala tudi nas zapadne, avstrijske Jugoslovane, to je gotovo. Ako iztočno vprašanje že dolgo zori in rešenja čaka, nij to dokaz, da se rešilo ne bode, temuč kadar ogenj plane, požgal bode trhlost dozdanjih škodljivih razmer tem temeljiteje, čem dalje se je pod odejo žrjavica razpaljevala. Hitro, naenkrat, iznenada pride lahko našim bratom v jugu njih Cavour ali Bismark, kateri bode z mogočno roko zložil posamezne dele v mogočno in zdravo celoto.

Pomagati pri tem delu mi dejansko izdatno ne moremo. A nij spodobno, da mrtvo gledamo pri tem, ali celo da se zaspamo, v svojo poljevino

zariti, za vse to ne brigamo. Temuč veselí se brat bratovega dela. Glási se, izpoznaj javno in pred vsem svetom, da si brat svojemu bratu. Denes je že s tem za nas veliko dobljeno, da se oglášamo, da izve za nas svet, kateri je bil že pozabil da Slovence kje v kotu od Drave do Adrije eksistira, krasno zemljo zavzímje! Kdor nič ne terja, nič ne aspirira, ta ničesa ne dobi. Kdor se tiho v kot stiska, preko tega pojde dan denes brzonoga zgodovina na dnevni red.

In svečanost v Belgradu bode zopet ena tacihih prilik, kjer s svojim soudeležanjem po nekaterih odposlancih Slovinci zopet izpovemo, da smo, da smo in hočemo ostati Jugoslovani; tu je zopet prilika, da se seznanimo s svojimi brati. In seznanja je treba, kajti kdo bode za neznanega, pa naj bil tudi sorodnik, kaj storiti hotel? Torej upamo, da bodo krogi naših domorodnih mož stvar v pretres vzeli in storili kar je storiti.

Ruski glas.

Od nas večkrat navajane ruske novine „Birž. Vedomosti“ se zopet pečajo z vprašanjem zveze Pruske Avstrije in Turške proti Rusiji in — kar se tem novinam samo ob sebi razumljivo zdi, tudi — proti Francoški. „Ako Prusija namerava v zvezi z Avstrijo in dr. na Rusijo udariti, igrala bode ravno tisto ulogo nehvaležnosti, kakor Avstrija l. 1854, ko je njena vojska pripravljena bila proti tistemu carju Nikolaju, kateri je pet let prej Avstrijo propada rešil. Za drugo bi s to zvezo Prusije z Avstrijo in Turško proglasil se boj na smrt med Nemštvom in Slovanstvom. Do zdaj ta dva življa nijsta bila prijatelja in boj med njima je bil samo tih; potem bi se začela bitva odprta in odločilna. Avstrija, idoč v tem boji s Pruskim, izgubila bi prijaznost Slovanov . . . V tem boji pa se nemajo niti Rusija, niti Francoška niti Slovani kaj bati. — Na Angleško Prusija ne